

[Finansministeren]

lavere skattetryk, og det er det omvendte, vi oplever nu.

Når jeg søger at svare så detaljeret på spørgsmålet om skattetrykket, så er det, fordi jeg synes, at debatten omkring dette tema er blevet meget usaglig. Når vi ser på det, som vi i Småtryk nr. 53 kalder »husstandenes skattetryk«, den direkte og indirekte skat, som berører familierne, så er der jo i virkeligheden tale om en meget beskedent stigning over den periode, som vi taler om. Familiernes skattetryk var i 1983 43,3 pct. Det vil til næste år blive 46 pct. Det er altså en stigning på 2,7 pct.

Her melder sig igen det besynderlige, at energifgifterne naturligvis er den tunge del. Energifgifterne har neutraliseret olieprisfaldet, de har ikke taget noget fra folk og dermed bragt dem i en økonomisk vanskeligere situation end tidligere, det er endnu en, kan man sige, besynderlig facet af vurderingen af skattetrykket.

Men den ene af de procenter, der har bragt os op til de 46 pct., er jo væksten i kommunernes skat for 1987, og jeg har lagt mærke til, at både hr. Camre og hr. Jes Lund og også hr. Albrechtsen har talt meget om, at det er afgiften på overskridelse af drifts- og anlægsbudgetter, som er årsagen til, at man i 1987 skal øge skatterne. Det er jo ikke rigtigt. Det fremgår også klart af det seneste Småtryk. Kommunerne kunne godt have holdt uændret skat i 1987, selv om de har bragt sig i den situation, at de har overskredet driftsrammerne og dermed må betale en afgift.

Nej, den væsentlige årsag, og reelt den eneste årsag til, at det kommunale skattetryk stiger med ca. 1 pct. næste år, er jo, at udgiftsniveauet, når vi ser på driftsudgifterne, er steget med ca. 2 pct. ud over den ramme, som staten har aftalt med kommunerne i foråret. For det første vil jeg derfor gerne fastslå, at det er en forkert påstand, at kommunerne er blevet tvunget til at sætte skattetrykket i vejret; det kunne kommunerne have undgået, hvis de havde holdt sig strikte til aftalen med regeringen fra i foråret.

For det andet tæller denne ene procent altså også med i diskussionen om skattetrykket.

Min konklusion vedrørende skattetrykket er derfor den, at når vi ser det over den snart 5-årige periode, så er det en meget ubetydelig

stigning, der har fundet sted i det, vi kalder familiernes skattetryk.

Jeg tror heller ikke, der er nogen, der kan huske, at der er sket nogen forhøjelse af udskrivningsprocenten under denne regering. Det hører ligesom også med i debatten. Tværtimod sker der en nedsættelse af de direkte skatter for 1987 som led i skattereformen. Det er sådan set en understregning i diskussionen om skattetrykket, at udskrivningsprocenten er ikke ændret overhovedet i denne periode.

Ser vi på afgifterne, er der stort set ikke foretaget andre afgiftsforøgelser end den almindelige regulering af energifgifterne som led i neutralisering af olieprisfaldet. Så jeg synes faktisk, det er på tide, at vi får gjort det fuldstændig klart, at der ikke er tale om vækst af betydning i familiernes skattetryk. Når man så tager i betragtning, hvilken underskudssituation vi stod over for i 1982, så har vi oven i købet lov til at føje til, at man skulle være meget lykkelig for, at det ikke har krævet større stigninger på indtægtssiden end det, jeg her har givet udtryk for.

Så til udgiftssiden. Jeg hæftede mig ved, at hr. Camre sagde, at Socialdemokratiet ville ikke have nye betydelige udgifter, det skulle man endelig ikke tro. Og så gik han i øvrigt i gang med at fortælle, hvilke ændringer Socialdemokratiet alligevel mente man skulle have. Men det kan vi jo se på, når ændringsforslagene ligger på bordet. På det tidspunkt kan vi tage en reel diskussion om, hvordan Socialdemokratiets holdning til udgiftstrykket er.

Der er et par temaer vedrørende udgifterne, som jeg godt vil kommentere. For det første diskussionen om miljøinvesteringer. Det er klogt, som flere har givet udtryk for, at vi gemmer den egentlige debat om miljøinvesteringer, til der er mere materiale på Folketingets bord. Det er nu altid sundt og fornuftigt, og vi har jo en meget højspændt debat, kan man sige, just i disse dage. Men at påstå, at regeringen skulle have gjort mindre på miljøområdet end tidligere regeringer, er i hvert fald en falsk påstand. Jeg tror, der er mange – og også nogle af dem, der tilhører det såkaldte grønne flertal her i Folketinget – der vil være enig med mig i, at Socialdemokratiet som regering næsten ikke var til at trække til nye udgifter på miljøområdet. Det er jo realiteten i det her. Socialdemokra-